

Фото Катерини ЗУБЧУК.

ТАК НІХТО НЕ КОУАВ

У номері –
гороскоп
на 2023 рік

Фото із сайту gjan.com.ua.

● ГЕРОЇНЯ ІЗ СУСІДНЬОЇ ВУЛИЦІ
Солдати на фронті примудряються знаходити їй квіти і називають «Наша Наташа з телевізора»

«Жінка на війні в першу чергу – воїн», – каже журналістка Наталія Нагорна, яка веде репортажі з передової із перших днів російського вторгнення

Розповідь про військову кореспондентку — на

с. 20, 9

«Я щодня отримую задоволення від того, що ми не здалися».

Юрій Задорожний воює за 3 синів і 4 доньок

Репортаж із дому, де живе любов – на

с. 10-11

Фото із сайту indiatvnews.com.

○ СВИТОВЕ ІМ'Я

Король футболу Пеле:

«Я навіть не знаю, стільки в мене дітей»

Єдиний триразовий чемпіон світу з футболу ще й тричі був офіційно одружений

с. 12

● ДО СЛІЗ

«Звільнився від тої дитини, аби моя совість чиста була...

Кинься під поїзд, і нам обом буде спокійно»

с. 6-7

Конкурс історій: любов сильніша за війну!

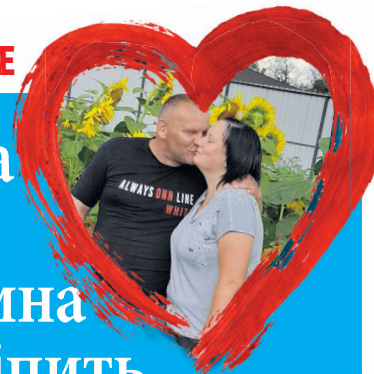
с. 11

● НІХТО, КРИМ ТЕБЕ

Білоруска покохала волинянина й тепер ліпить вареники для наших прикордонників

Як Юлія стала патріоткою України — читайте на

с. 2-3

4 820230 060041 >

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ:
0967731037, 0668247160

Білоруска покохала волинянина й тепер ліпить вареники для наших прикордонників!

Ось такими розкішними букетами троянд завойовував серце Юлії Віктор.

Фото з архіву родини МОСЮКІВ.

● **НІХТО, КРІМ ТЕБЕ** «Холостякував я майже до сорока літ, а зустрів Юлю й зрозумів, що саме цю жінку так довго чекав», – усміхається Віктор. А Юля каже, що хоч її обранець і не обставляв своє освідчення романтичними атрибутами – свічками, сердечками з трояндових пелюсток, але просто і впевнено сказав: «Хочу, щоб у тебе все було»

На п'ятому році шлюбу у них є ошатний будиночок, біля якого в теплу пору цвітуть розмаїті квіти і стоїть автомобіль – подарунок чоловіка коханій дружині на Новий 2021-й. А головне – є почуття, якими вони обоє дорожать, «бо як без них». Ця, на перший погляд, нібито казка – із життя подружжя Мосюків, яке мешкає в Кортелісах, що на Ратнівщині

Правда, ще рік вони зустрічалися, поки одружилися.

— Ми їздили одне до одного, — пригадує Юля. — Але про те, щоб поїхати, мови не було. Все вирішилося, коли з моєю мамою сталася біда — вона потрапила в дорожньо-транспортну пригоду й одержала смертельну травму. Віктор щиро підтримував мене в моєму горі — після цього я вже в ньому ні на йоту не сумнівалась. Я якраз в Кортеліси приїхала у відпустку на два тижні. І ось дзвінок з білорусі: «У «швидкій» ваша мама померла». Віктор уже заочно був знайомий з нею — вони не тільки по телефону розмовляли, а й бачили одне одного по відеозв'язку. Мама збиралася до нас на Волинь приїхати — подивитись, де мій обранець живе. Не встигла... Ми відразу ж удвох із Віктором вирушили на мою батьківщину. Він на похороні від мене не відходив. Підставив, можна сказати, своє плече, розділив мою гірку печаль...

За місцем проживання нареченої Мосюки розписалися, а 27 листопада

Мій дім там, де моя сім'я. Як я можу зараз, коли в Україні війна, залишити Вітю? Як же тоді обітниця під час таїнства вінчання: підтримувати кохану людину у здоров'ї та хворобі, багатстві та бідності, щасті та горі, аж поки смерть не розлучить?..

2017 року, напередодні Пилипівського посту, повінчалися в Кортелісах. І церковний шлюб, судячи з почутого, став для них найголовнішою подією. На знімках, які зберегли пам'ять про цей день, можна побачити й сина Юлії Кирила, який разом із мамою поміняв місце проживання, переїхавши з білорусі у волинське село в прикордонні. Він нині — десятикласник Кортеліського ліцею.

Катерина ЗУБЧУК

«ПЕРЕКОНАЛАСЯ В ЙОГО НАДІЙНОСТІ, КОЛИ ВІКТОР ПІДСТАВИВ ПЛЕЧЕ У ВАЖКУ ХВИЛИНУ»

Рідне місто Юлії — Мікашевичі Брестської області. З приводу того, як складалося особисте життя, жінка розповідає:

— У мене був цивільний шлюб. Народився син Кирило, але з його батьком ми розлучилися. Не скажу, що дуже вже шукала чоловіка. Але думала, що таки знайду хорошу людину: «Ну мусить же мені пощастити!». І це сталося зовсім несподівано. Якось Юля, як пригадує, їхала в гості до знайомої на Ратнівщину. На митному посту «Доманове» й зустріла цю «хорошу людину, з якою можна долю пов'язати». Якраз того дня Віктор приїхав сюди до приятелів у кафе. Тут їх друзі і познайомили. На тому митному посту, як довідалася від наших героїв, уже чотири чи п'ять пар так склалися — хлопці з України взяли за дружин дівчат-білорусок.

— От і я холостякував майже до сорока літ, — каже Віктор, — а зустрів свою Юлю (вона, до речі, на десять років молодша за нього. — Авт.) й зрозумів, що саме цю жінку так довго чекав.

Фото з архіву родини МОСЮКІВ.

Церковний шлюб подружжя взяло у храмі села Кортеліси.

«ТЕПЕР, ЯК Є СІМ'Я, СТИМУЛ ДО ЖИТТЯ»

Ми спілкувалися з подружжям на їхньому обійсті, де стоїть ошатний будинок, а біля нього — легковик і крутезний мотоцикл. Коли мова зайшла про те, що господар має і авто, й двоколісний транспорт, Віктор відразу уточнив:

— То машина Юлі — вона нею більше їздить...

А вже жінка додала для ясності:

— Це подарунок від чоловіка. У нас був автомобіль, і про персональний я не думала. А Віктор приїхав якось додому (то було перед Новим 2021 роком) й сказав: «Я тобі машину купив».

І при нагоді пригадала, як він свого часу, освідчуючись їй, сказав: «Хочу, щоб у тебе все було».

— Тепер, як є сім'я, стимул до життя з'явився. Бо що холостяку треба? А нічого... День минув, і добре, — говорив Віктор, коли мова зайшла про переїзди, які сколихнули його розмірені будні. — Коли мої мама й тато помирали, то я жив з дідом — он у тій хатині, яка й тепер є на нашому обійсті. А батьківська хата стояла пустою, розвалювалася. Це вже ми з Юлею, як вирішили одружитися, знесли її й звели свій новий дім. І поки будувалися, то жили в дідовій хатині.

«ЯК Я МОЖУ ЗАРАЗ, КОЛИ В УКРАЇНІ ВІЙНА»

Звичайно, ми говорили з Юлею про те, чи не було у неї думки в час повномасштабного вторгнення росії в Україну поїхати з Кортелісів у своє рідне місто, де б спокійніше жилося. З приводу цього вона розповіла:

— А мені одного разу знайома жінка-землячка потелефонувала й сказала: ти, мовляв, народилася в білорусі, громадянка цієї країни, тож повинна вертатися сюди, бо тут твій дім. Я їй відповіла, що мій дім там, де моя сім'я. Знаю приказку: «Де народився, там і згодився». Але це не

Фото Катерини Зубчук.

Нібито випадково вони зустрілися, а виявилось, що любов, якою тепер так дорожать, привела їх одне до одного.

Юлія Мосюк: «Перші вареники для прикордонників ми ліпили на кухні у мене».

Фото із архіву родини Мосюків.

На таїнстві вінчання був присутній син Юлії, Кирило, який разом із мамою поміняв місце проживання, переїхавши з білорусі у волинське прикордоння.

мій варіант. Як я можу зараз, коли в Україні війна, залишити Вітю й забратися геть, бо тут тривожно? Як же тоді обітниця під час таїнства вінчання: підтримувати кохану людину у здоров'ї та хворобі, багатстві та бідності, щасті та горі, аж поки смерть не розлучить?..

Жінка згадує перші дні після 24 лютого, коли було дуже тривожно, — страху наганяло й те, що може бути напад і з боку білорусі:

— Тиждень три ми лягали спати, не роздягаючись.

І замість того, щоб втікати у спокійніше місце, Юлія з перших днів повномасш-

табного вторгнення росії почала волонтерити, а вже до неї приєдналися інші кортеліські жінки.

— Староста попросив приготувати вареників на п'ятдесят прикордонників, — пригадує вона, — то їх ми ліпили на кухні у мене вдома. А вже згодом перебралися в їдальню Кортеліського ліцею.

До речі, в дівочтві Юлія мала суто українське прізвище Ткачук. Таких білорусів із нашим корінням на Брестщині, як доводиться чути, буваючи у прикордонні, є багато, бо долі людські переплелися з давніх-давен. Тому й хочеться вірити, що не стрілятиме родич у родича...

«Так ніхто не кохав» volyn.com.ua

Ангели земні – у камуфляжі – оберігають нам Різдво.

Ангели в камуфляжі

● до сліз Різдво стояло перед порогом. Переминалося з ноги на ногу, наче маленьке дівчатко, що прийшло колядувати до незнайомої оселі. Різдво переступить поріг Оленої квартири. Обійме її. Поруч буде ангелик. Її ангелик. Він знає: Олена плакатиме. Цього разу він не зможе її втішити. Сумуватиме разом із нею й дивитиметься в темне вікно, за яким падають сніжинки...

Олена шулилась від прохолоди й сутінків. Наче й було весни, літа і осені. Час летів, мов навіжений, – боявся не подолати ріку людських сліз. Тільки лютий тягнеться довго. Він триватиме доти, поки не скінчиться війна...

Ольга ЧОРНА

... Це було до війни... Олена нерідко починає розмову з цієї фрази. Відтепер так буде завжди. Це було до війни...

Софійка, внучка по чоловікові, як жартувала Олена, просить «увімкнути» свічку й розповісти казку. Олена сама їх придумує. Про світло, яке вкрав злісний карлик і яке повертають «супермени»; про залізних драконів, з якими б'ються відважні воїни...

– А дідусь із татом скоро повернуться? – перебиває дівчатко казку-вигадку.

– Скоро, – втішає Олена. А в самої замирає серце.

...Щастя пізно постукало в Оленіні двері. Це було друге щастя, яке сполохала війна.

Перше було в молодості. У неї закохався Назар, історик, що прийшов учителювати в їхню школу. А Олена – вчителька молодших класів.

Потай зустрічалися, аби в школі не пліткували. Якось їх викликав директор із хитринкою в очах сказав:

“ На роботі Олену шкодували, їй співчували. Перше заміжжя було коротке. А друге... Бог його знає.

– Погані з вас «підпільники», Олено Петрівно і Назаре Степановичу. Про ваші стосунки... Словом, навіщо приховувати те, про що всі знають?

Станіслава Івановича, директора, не боялися – поважали. Не мав звички підвищувати голос. Не любив інтриг.

Навесні Олена з Назаром побралися. А влітку поїхали на море. Вона ніколи не бачила моря. І ця весільна подорож була для Олени неймовірно

бажаною, заворожуючою. Повернулася звідти сама...

Назар рятував хлопчика, якого поглинало море. Плавав сяк-так. Дитину вдалося відбити від біди. А Назара море забрало. Його тіло знайшли згодом...

Відтоді Олена боялася моря. Залишалася самотньою. Жила спогадами та миттями свого короткого щастя. Чужі діти стали її розрадою.

Батьки хотіли, аби їхніх майбутніх першачків навчала Олена Петрівна. Про неї так гарно, так тепло відгукувалися.

Життя тривало. До її класу приходили нові хлопчики й дівчатка. Знову все починали з «Букваря» та «Пропису». З перших успіхів та невдач... Лише біль втрати не минав. Подовгу затримувалася в школі, аби менше бути наодинці зі своїми смутками.

...«Розміняла» сороківку. Зафарбувала першу сивину у волоссі. І тоді...

Поверталася маршрутною із сусіднього обласного центру. Додому залишалося кілометрів двадцять, як автобус зіпсувався. Звечоріло. Водій намагався зарадити халепі, але марно.

Знервовані пасажери ляляли водія. Мовляв, випускають несправний транспорт, а тепер що, ночувати посеред поля чи пішки йти?

– Телефонуйте до свого боса, аби забрав нас звідси, – сказала одна з пасажирок.

– До якого боса?! Це моя маршрутка.

– То, вважайте, це ваш останній рейс. Я поскаржуся куди треба, – не вгавала пані.

– Машина, як і людина, – розважливо мовив чоловік пенсійного віку. – Все було добре, а тут бац... і болячка вчепилася. І ноги вже не носять...

Зупинився бус, що їхав у зустрічному напрямку. Водій запитав, що трапилось. Спробував допомогти. Однак поставив невтішний «діагноз»: маршрутку треба на станцію техобслуговування.

– А нам що робити? – хором запитали пасажери.

Водій розвернув свого буса й мовив:

– У мене, звісно, не комфортно і лише два сидіння в салоні, плюс – два біля мене. А вас скільки? Семеро? Панове, сідайте на ящики. Пані, вмощуйтеся на сидіннях.

– А водій? – запитав добряк-пенсіонер.

– Попрошу знайомого, аби притягнув маршрутку разом із водієм до міста. Олені випало сидіти біля «рятівника».

– Мабуть, наша пригода зіпсувала ваші плани, – мовила.

– Їхав до брата. В районі живе. Мали дещо зробити. Нічого, завтра зустрінемось.

– Дякуємо вам. Ви дуже добрий.

Згодом Олена випадково зустріла незнайомця. Побачила на вулиці Марію Павлівну, вчительку-пенсіонерку. Розговорилися. До них підійшов «рятівник», виявився родичем учительки.

фото:олакс.із сайту tsn.ua.

Неймовірна жорстокість – частина російської «культури».

«Російські солдати гвалтували мене на очах в мого заплаканого сина»

● ДІЯННЯ «ВИЗВОЛИТЕЛІВ» А перед тим застрелили в дворі чоловіка українки

Жінка погодилася розповісти виданню The Times свою історію. Вона здається нереальною. Це важко читати, а як це все пережити?..

Ліна ВОГОНЬ

33-річна Наталя та її 35-річний чоловік Андрій жили у невеликому селі Броварського району під Києвом, де пара звела будинок поряд із сосновим лісом. 8 березня, дізнавшись, що в їхній населений пункт увійшли російські солдати, подружжя повісило на ворота біле простирадло, «щоб показати, що тут тільки сім'я і ніхто не хоче зла».

Біля хвіртки малий стояв біля свого вбитого тата, та, на щастя, було дуже темно і син його не впізнав, а лише зронив: «Нас застрелять, як і цього дядечка?»

Наступного ранку вони почули одиночний постріл біля будинку і гуркіт від виламування воріт. Вийшовши з будинку з піднятими руками, вони побачили групу солдатів, один із яких усе ще тримав зброю, спрямовану на їхнього мертвого собаку, що лежав у дворі. «Вони сказали, що не знали, чи тут є люди, і

що не хочуть нічого поганого», – розповіла Наталя. Затим солдати вирушили шукати бензин для квадроцикла, вкраденого ними у сусідів. Командир скоса подивився на Наталю, представившись Михайлом Романовим, і сказав, що якби не війна, у них обов'язково був би роман.

...Після настання темряви подружжя почуло шум біля воріт, і Андрій вийшов перевірити, що відбувається, залишивши двері відчиненими.

«Я чула одиночний постріл, звуки воріт, а потім кроки в будинку», – розповіла Наталя. Це був Романов, який повернувся з іншим чоловіком років двадцяти, у чорній формі.

«Я закричала: «Де мій чоловік?» – і побачила його на землі. Молодший із солдатів приставив мені дуло пістолета до скроні й зашипів: «Я його застрелив, бо він – неонацист».

«Він змусив мене роздягнутися. Затим вони двоє по черзі мене гвалтували. На мого маленького 4-річного сина, який сидів за стіною і плакав, ніхто не зважав. Наказали мені його заспокоїти та повертатися».

Через 20 хвилин гвалтівники знову взяли за своє. «Втретє прийшовши, вони були такі п'яні, що ледве трималися на ногах. Зрештою, впали й заснули. Я схопила дитину й наказала тікати з усіх сил – інакше нас застрелять. Біля хвіртки малий стояв біля свого вбитого тата, та, на щастя, було дуже темно і син його не впізнав, а лише зронив: «Нас застрелять, як і цього дядечка?»

– Сергію, це моя колега Олена Петрівна. Працювали разом, – сказала Марія Павлівна.

Чоловік знітився. Може, тому, що назвала його Сергіюком, а на вигляд під п'ятдесят.

– Ми знайомі, – відповів.

– Ну, нарешті ти... Сергій знову знітився й відкланявся, мовляв, поспішає дуже.

Олена розповіла колишній колезі про те, як Сергій допоміг пасажиром.

– А-а-а, – розчаровано мовила та.

У Марії Павлівни визрів хитрий план. Вигадала привід і запросила до себе Олену. І Сергія.

Він був удівцем. Уже довго. Мав сина Славка, невістку Лесю і внучку Софійку. Тримав невеличку приватну фірму: встановлювали й ремонтували індивідуальне опалення. Розумівся й на іншій техніці. Як кажуть, мав золоті руки.

Того дня Сергій провів Олену додому.

Вони й далі потай зустрічалися б, наче закохані школярі, якби Сергій син не сказав:

– Тату, ми все знаємо. Досить ховатися. Тітка Марія розповіла. Якщо тобі подобається ця жінка, освідчуйся їй.

– Та я знаю?.. Не молоді вже...

– Будь сміливішим.

...Сергій освідчився Олені на Різдво. Розписалися в лютому. А через кілька днів почалася війна. Спершу призвали до армії Сергієвого сина. Невдовзі пішов на фронт і Сергій.

Леся із Софійкою часто приходили до Олени. Жінки стали подругами. Разом чекали своїх чоловіків. Леся за професією перукар-візажист, робила Олені зачіски.

– Чи не забагато цієї краси? – сумно жартувала Олена.

– А якщо без попередження у відпустку прийде Сергій Миколайович? Він повинен побачити вас гарною. І легкий макіяж не завадить...

На роботі Олену шкодували, їй співчували. Перше заміжжя було коротке. А друге... Бог його знає.

...Катруся, її учениця-третьокласниця, подарувала два ангелики. Виготовила разом зі своєю мамою. Один ангелик білий, другий – у камуфляжі.

– На вашу ялинку, Олено Петрівно.

Здавалося, у її житті не було ціннішого подарунка...

*...Тиха ніч, свята ніч!
Ясність б'є від зірниць.
Дитинонька Пресвяця,
Така ясна, мов зоря,
Спочиває в тихім сні.
Тиха ніч, свята ніч!
Ой, зітри сльози з віч,
Бо Син Божий йде до нас...*

Лине Всесвітом тихий спів. Небесні ангели несуть добру звістку до освітлених свічками осель. До тих, хто чекає, і до тих, хто вже не дочекається...

...Олена розповідала Софійці про ангелів земних – у камуфляжі, які оберігають Різдво. І разом із дівчинкою молилися за них...

«Навіщо їй те маля, якщо ніхто не радий його появі на світ?»

«Звільниись від тої дитини, аби моя совість чиста була»

● **ДО СЛІЗ** Надія не могла збагнути, чому її коханий Павло не приїхав до неї на вихідні. Вона іще відчора готувалася до їхньої зустрічі: змінила штори на нові, спекла торт із вишнями, який йому так смакує, приготувала улюблені Павлові страви. Минулого разу він обіцяв приїхати та повезти її до своїх батьків, бо, мовляв, хоче одружитися з нею, мати дітей. Тому тепер, остаточно пересвідчившись, що вагітна, Надійка зраділа: буде їй чим потішити коханого

Марія МАЛІЦЬКА, nday.te.ua

Але Павло не з'являвся, мов у воду канув. Мовчав і його мобільний. Хлопець працював машиністом потяга, який відправлявся у рейс зі станції «Тернопіль». Тож Надія вирахувала, коли Павло заступає на зміну, і поїхала в обласний центр. Оця гнітюча невідомість її замучила, не давала дихати. Здивованими очима Павло дивився на стривожену Надійку, коли підходив до кабіни потяга: «Де ти тут взялася?». «Ти не приїжджаєш, телефон вимкнув. Я вагітна, Павлику», – заплакала дівчина. Хлопець обвів її презирливим поглядом. Чомусь поглянув на провідника, яка стояла з прапорцем на сходінках вагона, і голосно мовив: «Совість треба мати, Надіє. Подруга твоя, Ольга, про все мені розповіла, коли на пероні її зустрів. Уявляєш, як мені було, коли дізнався, що іншого приводиш, коли я в рейс їду? Не гидко, Надю? Не заважай мені, уже відправлятися час», – відштовхнув дівчину рукою. «Що ж ти вигадуєш, Павлику?» – істерично заголосила Надя і стала на коліна, мов рабіня перед свої паном.

Павло навіть руки їй не подав, миттю застрибнув у кабіну потяга і дав сигнал.

Якийсь час вона так і простояла на пероні на колінах, заливаючись слізьми, доки не відчула на своєму плечі чийось руку. Підняла голову і зустрілася поглядом з великими, небесно-синіми очима молодого чоловіка. «Ніколи ні перед ким не ставай на коліна, дівчино. Людина повинна мати гідність і поважати саму себе, – незнайомиць допоміг їй звести на ноги і відразу відрекомендувався: – Максим. А тебе як звуть?». І, почувши відповідь, мовив: «На жаль, на роботу запізнююсь. Про всяк випадок візьми мій номер телефону – дзвони, якщо захочеш поговорити», – протягнув їй візитівку.

Надя поверталася додому, мов очманіла. Що матері скаже, коли вона приїде до неї? Сама ж виховувала її, коли батько пішов від них. Усю любов свою їй віддавала. Підзаробляла – штукатурила, білила, копійку до копійки тулила, аби купити Наді квартиру. Хай однокімнатна, та все ж... Бо у рідному домі дівчині місця не було – там господарем став вітчим, від якого мати народила другу доньку – її сестричку Мар'янку.

Минали дні, скупчуючись у тижні. Надя уже не жила – існувала, не помічаючи ні людей на вулиці, ні змін у природі. Її кидало у холод, коли бачила молодих

мам із дитячими візками: усміхнені, щасливі... А її щастя покотилося за потягом, коли вона стояла на колінах на пероні.

Одного разу їй прийшов грошовий переказ. Від Павла. А через день лист, у якому він писав, для чого надіслав кошти: «Звільниись від тої дитини, аби моя совість чиста була. Ти казала подрузі, що жити не хочеш? То кинься під поїзд, і нам обом буде спокійно».

Надя читала і сотню разів перечитувала ті страшні слова, які ранили її серце. Не могла збагнути, чому Ольга, її найкраща подруга, оголосила їй вороженчу, підло наговорюючи на неї. І тоді Надя вирішила остаточно: вона перерве вагітність – навіщо їй це дитя, якщо ніхто не радий його появі на світ? Вранці вона поїде в обласний центр і знайде, де позбутися своєї біди. Не спала всю ніч. Їй чомусь вчувався дитячий плач, але відступати від задуманого не хотіла. Зранку, мов набридливих мух, відганяла тривожні думки, зосереджуючись на одній: вона мусить це вчинити!

«Ти казала подрузі, що жити не хочеш? То кинься під поїзд, і нам обом буде спокійно», – писав Павло.

Чомусь, як ніколи, їй здавалося, що потяг їде надто повільно. Заледве зійшла на перон, перехрестилася, пішла у напрямку маршрутки, яка курсувала до поліклініки. Була впевнена: там їй допоможуть. «Надю!» – враз почула вона за своєю спиною. Оглядатися не стала, не хотіла, аби хтось зі знайомих запитав, чому вона тут. Кроки почастишали, і вона вже відчула дотик руки, яка взяла її до лоню. «Максим? Де він тут взявся? Ніби з небес зійшов». Хлопець усміхнувся. Сказав, що живе тут неподалік, у залізничному гуртожитку, працює майстром на колії. Рідного дому не має – інтернатівська дитина. Надя слухала його мовчки, а потім розридалася, не розуміла, кого їй більше жаль – себе чи Максима.

Вони присіли на лавочку у скверіку. Надя чомусь відчувала неймовірну довіру до Максима і, мов на сповіді, виклала йому свою біду. Зізналася і в тім, чому приїхала в обласний центр, розповіла і про грошовий переказ від Павла. У Максима нервово заспалася жилка біля скроні: «Нікуди я тебе не пущу! Дитина не просилася на світ... Хочеш, буду її батьком? А гроші я тому негіднику зі своєї зарплати віддам».

Невдовзі Надія і Максим одружилися. Вітчим охоче віддав заощадження на їхнє весілля, аби Надія не мала претензій до площі рідного дому, який він добудував, оновив. Звісно, для своєї Мар'янки.

Коли народилася мала Анютка, Максим радів, як рідній дитині. В усьому догоджав своїм принцесам, як він називав обох. Дівчинка росла цікавою і жвавою, мов сонячний зайчик. Батьки пишалися

нею, бо гарно вчилася у школі, відвідувала кілька гуртків і музичну школу.

Надія дивувалася, що очі у доньки – сині-пресині, як у Максима. Колір Павлових очей призабула – давно не бачила його. З появою Максима він якось безболісно зник з її життя. І вона жодного разу не пошкодувала, що вийшла за Максима спершу з відчаю, а згодом – покохала. Недарма кажуть: любов породжує любов. Вони були щасливі, малювали в уяві ще багато планів, які перекреслила війна...

Десять днів минуло, двадцять, сто... Наполошені люди втікали з власних домівок, шукали прихистку. Надя з Максимом долучилися до волонтерства – ділилися з переселенцями чим могли: одягом, взуттям, продуктами.

Якось вийшла Надія з донькою у парк подихати свіжим повітрям, пройтися набережною. Слава Богу, їх оминають бойові дії. Переселенців у їхньому селищі багато. Надя з однією бабусею познайомилася, котра приїхала із донькою до родичів. Родом з Ірпеня, війна забрала в них усе. Добре, що самі живими лишилися.

Мабуть, старенька знову сидить на лавочці під розлогим каштаном. Захотіла її пригостити домашніми пиріжками. Надя з донькою прямують доріжкою через парк, милуються спритними білочками, що перестрибують з дерева на дерево. «Симпатичні білочки, правда? Гляньте, як різняться вони кольорами. Одні світло-коричневі, інші – руді», – біля них зупиняється якийсь сивочолий чоловік, пильно вдивляється у Надіне обличчя. Аня відлучається від них, щоб нарвати біля річки букетик незабудок, які зиркають голубими очками на березі.

Надя відчуває, як їй здавлює у грудях. Вона не вірить власним очам: Павло! Де він тут узаявся? Він теж упізнав Надійку, благає вислухати його. «Взагалі-то я поспішаю. Та раз уже доля звела нас знову – говори. Ми ж не бачилися стільки років», – мовила Надя. Перестрибуючи з думки на думку, Павло розповів, що одружився з провідницею Вірою, яка була закохана у нього і підкупила Ольгу, подругу Наді, щоб та набрехала на дівчину і розлучила з Павлом. Згодом, під час чергової сварки, дружина сама зізналася в цьому. Дітей Господь їм не дав.

Обоє втекли від війни до Віриних родичів, бо там, де жили, ідуть бойові дії, їхній дім зруйнований. Якщо й винен перед нею, то доля жорстоко покарала його. Одного разу, перебігаючи через рейки, відчув запаморочення і впав перед поїздом, що саме рушив. «Ось глянь», – Павло піднімає штанину, і Надя бачить протез замість ноги.

«Закон бумеранга таки існує, Надійко. А ти заміж вийшла, я знаю. Хто це з тобою був?» – запитав він і повернув голову у бік річки, де на березі вночі із незабудок Анютка. Надія пильно-пильно вдивляється в очі Павла: «Питаєш – хто це? Це – моя совість, яку Анюткою звати. Це – і твоя совість також. Тільки тепер це не має значення».

фото: la caitry ukr.net

«Ти – моє святе кострище...»

«Та було, згадай-но, на снігу найкраще...»

• ДЛЯ ДУШІ

Сьогодні до вашої уваги інтимна лірика видатного поета і громадсько-політичного діяча, Героя України Дмитра Павличка (на фото)

«МИ ТАКІ ХОЛОДНІ...»

Ми такі холодні,
Ми такі палючі,
Може, ми в безодні,
Може, ми на кручі.

Ми такі подібні,
Ми такі не схожі.
Ми бездарні й здібні
На любовнім ложі.

Ми такі ще юні,
Ми такі вже сиві,
Добре нам ще в клуні,
Зле – на голій ниві.

Згадувать не файно,
Згадане – пропаще,
Та було, згадай-но,
На снігу найкраще.

«ТИ, МОВ ЯБЛУКО З ГАЛУЗКИ...»

Ти, мов яблуко з галузки,
Впала в трави молоді.
Я звільнив тебе від блузки,
Клавши руку на груди.
Я звільнив тебе від льолі
І від інших одєжин,
Розглядаючи поволі
Кучерявий, гострий клин.
Я на нього настромився,
Я відчув небесний біль,
Я злетів, я народився,
Наче з кокона мотиль.
Я крильми моливсь преклонно,
Богу дякував за те,
Що світило твоє лоно,
Наче ябко золоте.

«Я В ПАЗУХУ ЗАЙДУ ТАЙКОМ...»

Я в пазуху зайду тайком,
Неначе злодій до комори.
Там пахнуть груди молоком,
Мов травами гуцульські гори.
Нічого більше там нема,
Лиш хрестик золотий – між ними,
І запах, що мене з ума
Збиває тайнами хмільними.
Я не вкраду того хреста,
Бо золота мені не треба.
Я тільки притулю уста
До тих висот, немов до неба.

Я тільки притулю уста До тих висот, немов до неба.

«ТВОЇ ГРУДИ, НАЧЕ СВІЧІ, ПАЛАХТЯТЬ...»

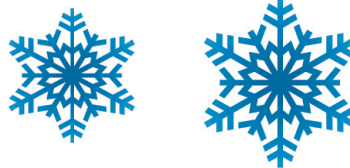
Твої груди, наче свічі,
Палахтять.
Дві долоні чоловічі
Вже горять.
То горять мої долоні,
І на грудях, і на лоні –
Пальців сто – не п'ять!
Може, я золою стану
І впаду.
Саме біля твого стану
В грань руду.
Ти – моє святе кострище,
То ж бери мене ще ближче
В племін молоду.
Закричи з жалю до мене
Люто й зло,
Щоб моє життя натхненне
Ще жило,
Щоб виймав я – ти ж горіла! –
Біль солодкий з твого тіла,
Як бджоли жало.

Фото із сайту ukr.net.

«Я боюсь. Може, тому, що поцілунок – це запитання?»

«Іди – цілуй»

● **СЕ ЛЯ ВІ** – Чому ти його не поцілуєш? – питає мій демон, наливаючи з турки мені у чашку пекельно-чорну ароматну каву, і, поки в ній розчиняється цукор, я думаю: а і справді – чому?

Наталка МУРАХЕВИЧ,
історія із серії #покирозчиняється цукор

Це ж ніби так просто – поцілувати того, кого хочеш поцілувати. Вибрати момент, підійти – і... Хоч у щоку, хоч у шюю чи навіть у губи. Відчути його тепло і запах його шкіри.

Або можна взяти його руку – і поцілувати його довгі чуттєві пальці, торкаючись до них губами і диханням. Дивлячись в очі. Тонучи в тих очах.

Але ні.

– Ти будеш сміятись, та я не можу наважитись, – кажу, відпиваючи перший ковток та занурюючи погляд у туманно-білий день за вікном. Зима надворі стоїть так само несмілива – не захопивши ще усе живе у свої обійми, хоч прозоре повітря вже пахне холодом і сила заморозити все у неї є.

– Ти боїшся? – демон дивиться на-смішкувато, а в чорному безмірі його очей пролітають дев'ятихвості комети. – Дивно. Ніби ж не йдеться про щось надзвичайне чи ризиковане. Це просто поцілунок. Тобі ж не вперше.

Мені – не вперше... Проте.

– Так, я боюсь. Може, тому, що поцілунок – це запитання?
Іноді просте.

Щось на кшталт «Як тебе звати?», «Звідки ти?» чи «Яку каву ти любиш?».

Іноді риторичне.

А буває – він уже містить відповідь, яку ніхто не готовий чути.

Якщо в точці того поцілунку – полюс холоду і замерзає все живе? І це сильніше за мій вогонь? І я теж замерзну? І все в мені?

Поцілуєш – і не відгукнеться. І що тоді? Якщо в точці того поцілунку – полюс холоду і замерзає все живе?

І це сильніше за мій вогонь? І я теж замерзну? І все в мені?

Або маятник хитнеться в інший бік – і той поцілунок переросте у занадто пристрасний.

Занадто гарячий. Всепоглинаючий.

А якщо ми втратимо контроль?

Якщо це буде цунами, яке змете усі перепони, а потім нас?

А якщо?

– Ти знову навішуєш надлишкові значення на дрібниці, – констатує демон, вливаючи у свою каву якусь дивну субстанцію з тих, які «людям не можна», з невеличкої синьої пляшечки.

– Ну не відгукнеться. Буває. Цілувати-меш тоді когось іншого, їх вистачає – та й по всьому, – він надпиває свою дивну каву і продовжує: – Та і що таке «а якщо?» А якщо тебе завтра не стане? Або його? Або цього світу? Думаєш, Творець, надаючи тобі можливість пограти в цю гру, задумав тебе отакою нудною? – демон відвертається до вікна і тихо сам до себе зауважує: – Дитячий садок...

Мені стає ніяково, і я кажу:

– Добре. Я виберу момент.

Демон сміється:

– А ти не думала, що можна не «вибирати» момент, а призначати? Директивно. Ось цей момент – для поцілунку. Цей – поворотна точка на шляху до щастя. Оцей – для випити кави. Повір, так простіше і тобі, і тим, хто відповідає за втілення того, що має втілитись.

– От дивись, – демон заглядає прірвами зіниць глибоко в мене, сягаючи тим поглядом у минуле чи й у майбутнє. – «Я боюсь» – це ні про що для тих сил, які тобі допомагають. Боїшся – та й бійся собі. А «в понеділок за кавою я маю намір поцілувати N» – це зрозуміло.

Це ось, скажімо, Ангел, якби був із нами, знаючи, що той N – саме той, хто потрібен тобі для щастя, вже би розумів, що треба зробити все, щоб у понеділок була та кавка, там був той N – і все сприяло.

Бо загалом нема нічого надзвичайного для Сили звести тебе, каву та якогось N в одній точці. Не про світове ж панування йдеться, хоч це було б цікавіше, звісно, ніж про N і каву, але всяка робота є робота – і її хтось має робити.

Я киваю на знак згоди:

– У понеділок я його поцілую. За кутовим столиком у моїй улюбленій кав'ярні.

– Ну от. Все в житті починається з рішення.

Я знов киваю. І констатую:

– Але я однаково боюсь.

Демон стинає плечима:

– Страх – це те, на що ти витрачаєш час, відведений тобі для життя.

Він відсуває від себе порожню філіжанку і зітхає:

– Іди – цілуй. Чи ти збираєшся вічно мучити мене мелодрамами?

Демон дістає із шафки віскі, наливає собі пів келиха, салютує ним і проголошує:

– Сподіваюсь, колись у мене з'явиться підопічний, який прагнутиме панування над світом. Чи закохається в королеву. Ну чи хоча б уб'є когось через ревності. Одним пострілом. В серце.

Відпивши кілька ковтків бурштинової рідини, він відвертається до вікна, за яким падає лапатий сніг, і додає зовсім тихо:

– Дитячий садок...

«На мою думку, особливість цієї війни в тому, що в нас не було вибору, воювати чи не воювати. Звісно, що воювати. Бо інакше не стане України».

«Я навчилася контролювати свій страх»

Початок на с. 20

Таїсія БАХАРЄВА

– Відомо, що війна змінює сприйняття світу.

– І я змірилася з цим. Інакше це може просто вплинути на ментальне здоров'я.

Бо це неправильно – радіти, коли вмирає людина або летить ракета. На росії було завдання знищити нас не тільки фізично, а й морально. І людей сильно поламало. Кожен із нас зараз тягне із собою вагон просто нелюдських емоційних навантажень. Гуртом ми ще тягнемо, але ті, хто залишаються самі... Знаєте, мені здається, що я все вивожу і витягну через те, що моя критична втрата ще не сталася.

«ЖІНКА НА ВІЙНІ В ПЕРШУ ЧЕРГУ – ВОІН. ТАК САМО І З ЖУРНАЛІСТИКОЮ»

– За десять місяців повномасштабної війни ви побували майже на всіх напрямках. Чия історія вас зачепила?

– Насправді зараз у будь-якому місті багато історій, які можуть довести тебе до сліз, зустрічей з людьми, якими будеш захоплюватись. Я ніколи не забуду історію про «тьотю Суп» – жінку, яка готувала їжу

на «Азовсталі». Ми були в групі, яка вивозила її до Запоріжжя. А потім приїжджали до неї у Карпати і вона варила нам суп. Пам'ятаю, як нам напекли піріжків у підвалі селища Влучно на кордоні між Херсонською та Миколаївською областями. Зараз мені боляче дивитись на Бахмут – за вісім років війни ми часто жили в цьому місті. Я пам'ятаю синьо-жовті прапори на будинках та багато-багато троянд. Я любила купатися там в озері чи просто сидіти на березі і пити чай. Є багато морально складних моментів. Якщо русня спалила Маріуполь, це не означає, що його можна перестати любити. Так із багатьма нашими містами: «поранені» і розбиті – вони не перестали бути нашими. Навіть гостріше сприймаєш те, що відбувається з ними.

– Ви, дівчина, стали воєнним кореспондентом і однією з перших поїхали на фронт ще у 2014 році.

– Знаєте, це все якісь сексистські заморочки – «ти дівчина» або «занадто молода для фронту». Людей не треба розрізняти за статтю. Є робота і її виконує людина. Жінка на війні в першу чергу – воїн. Так само і з журналістикою. Я новинар, і якщо новини відбуваються на війні, я маю бути там. Я розумію, що це небезпека, але вона трохи перебільшена. Нам, репортерам, намагаються забезпечити всі умови. До того ж зараз в Україні немає безпечних місць. Біля мого дому у Києві пролетіли вісім ракет і «шахед»... Не можна жити страхом, просто треба мати навички. Військові репортери проходили тренінги, і я розумію, як поводитися з мінами, що робити, якщо прилітає ракета. Я трохи навчилася виживати в умовах війни. І контролювати свій страх. Не паніку, а здоровий страх.

– Якою буде наша Перемога?

– Перемога України неможлива без розвалу російської імперії. Але я сподіваюсь, що війна закінчиться якось раптово. Як для мене це було з Майданом 20 лютого 2014 року, коли з країни втік Янукович. Принаймні я чекаю на щось подібне.

ДО РЕЧІ

«УЗАГАЛІ НЕМАЄ НИЧОГО НЕМОЖЛИВОГО»

У 2015-му Наталя Нагорна разом із 24 жінками встановила рекорд України з парашутного спорту, стрибнувши з висоти більш ніж 4 кілометри і утворивши повітряну сніжинку

У неї понад 210 здійснених стрибків... і 7 переломів. За два дні до рекорду вона зламала безіменний палець лівої руки. А вже через місяць з друзями-спортсменами влаштувала акцію для бійців АТО, які втратили кінцівки. Вони стрибали з ними з парашутом. Коли солдати приземлялися, то були безмежно щасливі. Хлопець без двох ніг тоді сказав журналістці: «Узагалі немає нічого неможливого».

Волинянин, у якого 7 дітей, уже 8-й рік захищає Україну

Усі фото Катерини ЗУБЧУК.

● **ІСТОРІЯ НОМЕРА** У Юрія й Альони Задорожних із селища Цумань на Волині – сім доньок і синів. Як багатодітний батько, чоловік міг би й не воювати. Тим часом останні вісім років він більше живе в розлуці зі своєю великою сім'єю: з весни 2014-го з короткими перепочинками під час ротації був в АТО, а торік після повномасштабного вторгнення росії ще в березні пішов добровольцем захищати Україну

Катерина ЗУБЧУК

«ЦЯ ДІВЧИНА БУДЕ МОЄЮ ЖІНКОЮ»

Мені пощастило застати Юрія вдома – чоловік, у якого «натура воїна», як відгукується про нього голова Цуманської громади Анатолій Дорошук, був у короткотерміновій відпустці й скоро мав повернутися в свій підрозділ. У спілкуванні з подружжям вимальовується історія їхнього кохання, сімейного життя, помереженого розлуками... Їхні шляхи могли б і не перетнутися, оскільки Юрій жив у Цумані, а його майбутня дружина Альона – в селищі Новоолексіївка на Херсонщині. Вони ще в юності знайшли одне одного й ніколи не пошкодували про те, як склалося їхнє життя.

– Юра приїхав до нас на збір винограду. Тоді ми й познайомилися. Мені було лише чотирнадцять років, йому – шістнадцять. П'ять літ листувалися, інколи зустрічалися. Коли я мала дев'ятнадцять –

За записами у військовому квитку, в якому вже не вистачає місця, Юрій уточнює, де й коли служив.

одружилися, – каже жінка, пригадуючи, як усе в них починалося.

А вже чоловік доповнює цю розповідь пам'ятними деталями:

– Я в бурсі вчився (у Клеванському профтехучилищі на Рівненщині. – Авт.). Перший курс закінчив. Мама їхала з бригадою на збір винограду й мене з собою взяла. Яюсь побачив Альону, яка жила неподалік гуртожитку, де нашу бригаду поселили, й сказав хлопцям: «Ця дівчина буде моєю жінкою». Вони мені на те: «Ти ж навіть не знаєш її». «Почекайте трохи – познайомлюся». Через два дні підій-

Непроста материнська праця відзначена почесним званням «Мати-героїня».

шов до неї, коли знову побачив, і спитав, як звати. Альона, може, сприйняла мене за дивака, але назвала своє ім'я. Ясно, що я нічого не сказав їй про свій далекоглядний задум, аби не здатися надто самовпевненим, але для себе постановив: в майбутньому ми будемо разом.

В обох – спогад про те, як листувалися в очікуванні зустрічі, як непросто було Юрію поїхати на Херсонщину, бо ж на ДОЦі, де працював, тоді платили борошном — «не візьмеш кілька кілограмів і не занесеш у касу, аби купити квиток». З приводу того, чи, бува, не збереглися ці листи, кажуть, що, якби й мали їх дотепер, то не показали б, бо ж то, мовляв, «дитяча романтика – що там читати?..». Хоч коли зараз подивитися на проїдений у парі шлях, то все подружнє життя Задорожних сповнене романтики. Були переїзди, розлуки та зустрічі й найбільша втіха – народження їхніх доньок і синів.

«У ВІЙСЬКОВОМУ КВИТКУ ВЖЕ МІСЦЯ ДЛЯ ЗАПИСІВ НЕ ВИСТАЧАЄ»

Реєстрували шлюб Задорожні в Цумані, куди в 1999-му Юрій привіз свою Альону. Пожили рік, поки чоловік служив в Луцьку – в Національній гвардії, й поїхали на батьківщину дружини – в Новоолексіївку. Там з'явилася на світ їхня найстарша дочка Катя. Вже з нею вернулися в Цумань, де народилися ще шестеро дітей – Оксана, Ілля, Кирило, Артем, Аліна, Роман. Альона удостоїлася почесного звання «Мати-героїня». Батько такої багатодітної сім'ї міг би вже й не воювати, але він – людина з натурою бійця! Коли про це зайшла мова, Юрій сказав:

Старші дві доньки Задорожних живуть окремо зі своїми сім'ями, тож на знімку з мамою лише четверо дітей (на момент зйомки вдома не було й сина-школяра Кирила).

Вони ще в юності знайшли одне одного й ніколи не пошкодували про те, як склалося їхнє життя.

«орків не вигнали з цих територій».

Аби уточнити, де й коли довелось служити, чоловік дістає свій військовий квиток. Виявляється, у ньому вже місця не вистачає, тож записи останніх років – на маленьких аркушиках паперу, які вклеєні в документ. Чи звик до війни чоловік, котрий давно пов'язав своє життя з армією? Про це він каже:

– До війни з її жахами не можна звикнути, та долаєш страх і йдеш далі виконувати свою роботу – визволяти рідну землю від ворога.

А ще розмірковує над тим, що героєм сьогодні можна назвати не лише тих, хто підбив танк чи літак, – «героями є й ті бабусі, які зі своєї маленької пенсії віддають двісті гривень для ЗСУ, й людина, котра везе на передову «волонтерку». І з боєм розповідає, як то важко втрачати побратимів:

До війни з її жахами не можна звикнути, та долаєш страх і йдеш далі виконувати свою роботу – визволяти рідну землю від ворога.

– Ну як – я нормальний український чоловік, який має захищати свою країну...

Строкову службу він проходив у Кривому Розі. Потім пішов за контрактом в Національну гвардію. А в 2004 році, коли Юрій Задорожний ставав на облік у військкоматі, його спитали: «Поїдеш в Ірак?». «Якщо треба, то чому б і ні?» — відповів. Після «учебки» мав ще й таке закордонне відрядження. Тим більш, як у 2014-му свою країну треба було боронити, то не ховався, як кажуть, за чужими спинами. Навесні добровольцем пішов у Збройні сили України. І не один рік був в АТО з короткими перепочинками під час ротачії. Після 24 лютого 2022-го, коли почалася повномасштабна війна, підрозділ, у якому служить, був на Житомирщині, Київщині, де йшли бойові дії, аж поки

– Таке, на жаль, було і в 2014 році, і вже в цю, повномасштабну, війну. В Київській області загинув, підірвавшись на міні, командир роти – Сергійович, як ми його називали. Два дні до пенсії залишалося йому, як почалося ширкомасштабне вторгнення росії. Трохи більше сорока літ мав...

«ДО ЦУМАНСЬКОГО ПЕРЕХРЕСТЯ ДОЇДЖАЮ — І ВЖЕ СКУЧАЮ ЗА ДРУЖИНОЮ, ДІТЬМИ»

Судячи з почутого, наші герої ніколи не пошкодували, що саме так склалося їхнє життя. Що зовсім юними вони знайшли одне одного. Для Альони Цуманщина стала рідним краєм. Тим більше, що і їхати на Херсонщину вже нема до кого. Мама померла ще в 2014-му. Провела жінка в останню путь єдиного рідного брата,

який був мобілізований і загинув у боях за Україну. У Запоріжжі, де жив із сім'єю, його похоронили. Обоє з чоловіком їздили попрощатися. Після пережитого вона по-особливому цінує те, що Бог милував чоловіка – обійшлося без поранень. Хоч, як каже сам Юрій, було по-різному, та «головне, що не найгірший варіант». Може, й не про все дружині розповідав, аби зайвий раз не хвилювалася. На запитання з приводу того, що це ж діти сумують за татом, який рідко буває вдома, Альона відповідає ствердно й тут же уточнює:

– І я сумую...

А Юрій, почувши це, говорить:

– До цуманського перехрестя доїжджаю – і вже скучаю за дружиною, дітьми.

Постійні розлуки, та ще й такі, коли чоловік у небезпеці, – це вже, мабуть, менше романтики й більше переживань. Ось коли душу жінки гріє спогад про те, що Юрій освідчувався їй не лише в юності – і сьогодні вона чує від нього ці слова: «Я тебе люблю». І хіба може бути інакше, якщо чоловік, котрий прожив у шлюбі з жінкою двадцять три роки, говорить:

– Бог поміг мені, що зустрів Альону, – не всім так щастить.

Нечасто буває можливість піти із сином по гриби.

Летять ракети, міни, нема світла... А ми – пишемо про Любов!

Фотоколаж із сайту pngwing.com.

Любов сильніша за війну!

● **УВАГА, КОНКУРС!** Бо саме вона рухає наших захисників і захисниць на фронті стояти до останнього, щоб ворог не зайшов у їхній дім, не зруйнував їхнього сімейного щастя, не убив кохання. **ЛЮБОВ** рухає берегти свою країну і свою **ЛЮБОВ**...

Отож на зло всім путіним і на славу її Величності Любові-Коханню сьогодні ми оголошуємо конкурс коротких ліричних оповідань. Бо, переконані, кожен із нас має у своєму серці історії, які це серце змушують битися по-особливому. А передані щирі почуття випромінюють та-а-ку позитивну енергетику. Тож поділіться зі світом

емоціями! Любов сильніша за війну!

Ваша історія має розпочинатися або закінчуватися словами: «Обійми мене, обійми мене, обійми... / Твоя весна прийде нехай».

Обсяг оповідання – до 2 друкованих сторінок формату А4 шрифтом 14 (або до 4500 символів).

Ваші історії приймають-

ся до 28 січня 2023 року на адресу: Газета «Так ніхто не кохав», 43016, вул. Ковельська, 2, м. Луцьк Волинської області (або на електронну – takvolyn@gmail.com).

Найкращі оповідання будуть опубліковані в нашому виданні «Так ніхто не кохав», а їхні автори отримують від

редакції подарунки. А ще раді були б почути від вас адреси, про які просто і велично кажуть: «Тут живе справжня Любов».

Творімо газету разом!!!

«Я навіть не уявляю, скільки у мене всього дітей»

● **СВІТОВЕ ІМ'Я** у ці дні всі говорять про смерть Короля футболу – 82-річного Пеле, який єдиний із усіх футболістів на планеті тричі ставав чемпіоном світу (1958, 1962, 1970). Але мало хто знає, що Едсон Арантис ду Насіменту ще й тричі офіційно одружувався

Ірина КОЗЮПА

Пеле був великим романтиком та улюбленцем жінок. «Я знаю, що Бог існує, тому що є любов. Моя порада: ніколи не переставайте любити. Живіть повноцінно. Частіше кажіть: «Кохай тебе». Я хочу подякувати своїй дружині Марсії за кожен день, проведений разом», – писав бразилець у соціальній мережі.

Офіційно у нього було три шлюби та семеро нащадків. У 26 років футболіст одружився з Роземері дос Рейс Шолбі, яка подарувала Пеле трьох дітей – сина Едсона, дочку Келлі Крістіну та Женніфер.

Едсон-молодший теж став футболістом (був воротарем у «Сантосі», де зіркових висот досяг його тато), але помітного успіху не мав. Кар'єру завершив у 29 літ, займався тренерською роботою, але пустився берега. Отримав 33 роки позбавлення волі за відмивання грошей з торгівлі наркотиками. Пізніше справу переглянули і термін зменшили. Як стверджує tribuna.com, з 2019-го Едсона перевели на відкритий режим відбуття покарання...

Другою дружиною Пеле стала Ассирія Лемос Сейшас, яка захоплювалася музикою та психологією. У цьому шлюбі

Марсії Сібель Аокі Пеле присвячував свої останні в житті душевні пости, де постійно наголошував: «Я тебе кохаю».

народилися близнюки Жошуа (теж був у «Сантосі», але особливого успіху не досягнув) і Селеста. Причиною розлучення стали романи чоловіка. Щоправда, сам Пеле стверджував, що він не приховував свої інтрижки і не обманював дружин: «Я ніколи не брехав».

Крім дітей, народжених у двох шлюбах, у зірки світового футболу є ще двоє позашлюбних спадкоємців, яких він визнав. Донька Флавія від зустрічі з журналісткою і ще одна донька, Сандра, від хатньої робітниці. Але навіть у такій тонкій темі футболіст жартував: «Я навіть не уявляю, скільки у мене всього дітей».

“ Пеле стверджував, що він не приховував свої інтрижки і не обманював дружин: «Я ніколи не брехав».

У 75-літньому віці Пеле пішов під вінець із на 25 років молодшою бізнесвумен – бразилійкою японського походження Марсією Сібель Аокі, хоч до одруження вони вже кілька років проживали разом. Пеле та Аокі познайоми-

лися ще в 1980-х на вечірці у Нью-Йорку. Проте роман між ними спалахнув лише тоді, коли доля знову звела їх у Сан-Паулу. Вони виявилися сусідами та випадково зіштовхнулися в ліфті. Саме Марсії Пеле присвячував свої останні в житті душевні пости, де постійно наголошував: «Я тебе кохаю».

За даними різних опитувань, у 1970 роки про Пеле знали навіть у найглухіших куточках світу 95 людей зі 100. Під час турне «Сантоса» Африкою Король футболу зміг зупинити громадянську війну в Нігерії. Армія та повстанці на 48 годин припинили вогонь, щоб усі змогли подивитися на геніального бразильця. Ба більше – любов африканців до футболіста була настільки сильною, що противники разом прийшли на стадіон на гру «Сантоса» і збірної Нігерії.

«Роки проходять, але мало що змінюється. Трагедії, які ми вже пережили, повинні були навчити нас будувати мир у світі. Я все ще маю велику надію та віру в Бога, але моє серце засмучене новиною про чергову війну. Висловлюю свою солідарність народів України. Я молюся, просячи Бога, щоб панував мир, свобода і любов», – написав Пеле 24 лютого, в день повномасштабного російського вторгнення в нашу країну.

Кріштіану розлучається з Джорджиною?

● **СЕ ЛЯ ВІ** Зірковий португальський форвард 37-річний Кріштіану Роналду знаходиться на грані розлучення з моделлю і танцівницею аргентинсько-іспанського походження 28-літньою Джорджиною Родрігес (обоє на фото)

Петро ПАС

Вони перебувають у стосунках із 2016 року, проте зараз пара переживає момент глибокої кризи.

Повідомляється, що останнім часом Роналду та Родрігес на публіці намагаються показувати, що у них все добре, але, мабуть, це не зовсім так. Подейкують, що рекламні контракти та інші спільні професійні зобов'язання – єдині причини, які утримують пару разом.

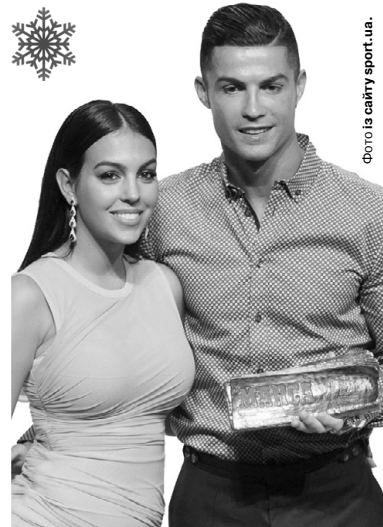
Зазначимо, що Кріштіану та Джорджина – батьки досить великої родини, а також вони створили мільйонний бренд, який може похитнутися внаслідок розставання.

Нещодавно Джорджина зізналася, що 2022 рік був для неї

дуже складним, оскільки вона втратила дитину: одного зі своїх близнюків. Син Родрігес та Роналду помер при народженні. Дочка, яку назвали Белла Есмеральда, вижила. Нині їй уже вісім місяців.

До речі, у пари також є п'ятирічна дочка Алана, а у 37-річного Роналду – 12-річний син Кріштіану-молодший. Також у пари є п'ятирічні близнюки Єва та Матео. Троє старших дітей народжені сурогатними матерями.

Цікаво, що на нинішнє Різдво Роналду отримав у подарунок від Джорджини кабриолет.

То у Роналду та Родрігес не все о'кей?

Новорічна випічка «полюбляє» різноманітні доповнення, в тому числі горіхи.

Потіште рідних горіховими смаколикками

● **СКУШТУЙТЕ!** Горіхове меню доволі різноманітне, адже з цими плодами готують безліч страв, додаючи їх у супи, котлети, соуси, паштети, закуски. Але, звичайно, найчастіше використовують їх у десертах

МЕДІВНИК З ГОРІХАМИ

Коли готуватимете, запах меду та горішків заповнить усю оселю

Інгредієнти: 2 яйця, 1 скл. цукру, 150 г меду, 2 ст. л. олії, 1 скл. кефіру, 1 ст. л. кориці, 10 ст. л. борошна (з чубком), 1 ст. л. соди, 1 скл. подрібнених волоських горіхів (можна додати ще роздинки, чорнослив).

Приготування. Яйця збити з цукром, додати кефір, мед, олію, корицю і все ретельно збити міксером, додати просіяне разом із содою борошно, подрібнені горіхи, все збити, форму змастити маргарином або смальцем і випікати, перевіряючи готовність сухою шпажкою.

ПЕЧИВО «ЛУСКУНЧИК»

Така випічка до чаю підійде і на свята, і на будень

Інгредієнти: 3 варені жовтки, 100 г горіхів, 100 г сметани, 70 г цукру, 110 г вершкового масла, 30 мл молока, 180 г борошна, дрібка солі, 1 ч. л. розпушувача, ванілін або ванільний цукор – до смаку.

Приготування. Варені жовтки змішуємо з 10 г цукру, розминаємо до стану крихти. Додаємо 80 г вершкового масла, розтираємо до однорідної кремової маси. Вливаємо сметану,

всипаємо ванілін та сіль. Вимішуємо інгредієнти в щільну масу, до якої просіваємо борошно з розпушувачем. Тісто залишаємо в теплі під кришкою на 20 хвилин. Тим часом у сотейнику змішуємо цукор, молоко та вершкове масло. На середньому вогні розтоплюємо, постійно помішуючи масу, по кількох хвилинах кипіння можна знімати з вогню отриману глазур. Тісто розділяємо на маленькі кульки завбільшки з волоський горіх. У кожен кульок кладемо зерня горіха, щільно заціпуємо і викладаємо на деко, застелене пергаментом. Випікаємо в попередньо розігрітій духовці при 180 градусах близько 20 хвилин. Горіхи, що залишилися, подрібнюємо на крихту. Готове печиво покриваємо глазур'ю та обкачуємо у горіховій крихті.

ПЛЯЦОК «БІЛОЧКА»

Випічка виходить вологою, м'якенькою, пухкою, високою, красиво нарізається

Інгредієнти: для тіста – 250 г цукру, 200 г порізаних волоських горіхів, 300 г борошна, 3 ст. л. какао, 50 мл олії, 1 пакетик розпушувача, 100 мл мінеральної води; для глазури – 5 ст. л. цукру, 5 ст. л. води, 3 ст. л. какао, 1 ст. л. олії без запаху.

Приготування. В миску просіяти борошно, какао, розпушувач, додати порізані горіхи, перемішати, поступово влити мінеральну воду, орієнтуючись на консистенцію тіста – воно має бути як густа сметана, наприкінці додати олію, ретельно вимішати до однорідності. Форму застелити пергаментом, вилити тісто, акуратно розрівняти по всій поверхні, випікати в попередньо розігрітій духовці за температури 180 градусів приблизно 50 хвилин (до сухої шпажки). Поки корж охолоне, приготуємо шоколадну глазур. Всі інгредієнти ретельно змішати і варити на слабкому вогні 2–3 хвилини до загустіння. На охолоджений пляцок нанести шоколадну глазур, акуратно розрівняти, прикрасити горіхами.

ПІСОЧНЕ ПЕЧИВО З ГОРІШКАМИ

Просто і смачно!

Інгредієнти: 2 яйця, 4–5 ст. л. цукру, 1 ч. л. ванільного цукру, дрібка солі, 1 ч. л. розпушувача, 100 г маргарину, 350–400 г борошна, 0,5 скл. подрібнених волоських горіхів.

Приготування. Взяти 1 яйце і 1 жовток (відділити білок, залишити для змащування), злегка збити з цукром, ванільним цукром, дрібкою солі, розпушувачем. Маргарин кімнатної температури розтерти з борошном, влити яєчну масу і замісити тісто. Поставити в холодильник на 20 хвилин, а потому виробляти печиво: розкачати тісто в пласт, витискати формочками різні фігурки або розрізати ножом і перекадати на змащене чи застелене папером для випічки деко. Змастити верх печива збитим білком і посипати подрібненими горіхами (підсмажувати їх не обов'язково, під час випікання вони підсмажаться). Пекти в попередньо прогрітій духовці 20 хвилин при 180 градусах.

Чи знаєте ви, що...

● У плодах волоських горіхів – маса корисних речовин: поліненасичені жирні та інші цінні кислоти, вітаміни, мінерали, дубильні речовини, фітонциди – недарма ж їх рекомендують при безсонні, стресах, хворобах шлунка та проблемі кислотності, підвищеному тиску, колітах, порушеному обміні речовин і багатьох інших захворюваннях.

● Стиглі горіхи містять значно більше калорій, ніж білий хліб, тому кажуть, що більше 7 ядер на день з'їдати не варто.

● Волоські горіхи потрібно зберігати в сухому прохолодному темному місці, щоб вони не прогіркли.

● На Кавказі волоський горіх завжди вважався священним деревом, тому тут можна натрапити на рослини віком 400 років.

Це традиційне татарське печиво має вигляд рулетиків із горіховою начинкою. У перекладі слово «бармак» означає «палець», тому в народі ці смаколики відомі також як «дамські пальчики».

ЧОРНОСЛИВ ІЗ ГОРІХАМИ У СМЕТАНІ

У 1980–1990-х роках це був чи не найпопулярніший десерт. Нині ж їх різноманіття вражає. Але чом би не згадати про смаколики за рецептом наших матусь

Інгредієнти: 200 г чорносливу, 100 г горіхів, 600 мл сметани, 5 ст. л. цукрової пудри, 1 пакетик ванільного цукру, пів плитки чорного шоколаду.

Приготування. Чорнослив промити та замочити на 10 хвилин у гарячій воді, тоді відцідити й просушити на рушничку. Горіхи підсушити на сковорідці і нафарширувати ними чорнослив. Добре збити сметану з цукровою пудрою та ванільним цукром. Половину крему розподілити в порційні креманки, викласти в них чорнослив з горіхами, залити другою частиною сметани та посипати зверху тертим шоколадом. Перед подачею на стіл десерт бажано на 2–3 години поставити в холодильник.

КОВБАСКА «ВІТАМІННА»

Солодощі бувають корисними! Не вірите? Оце саме той варіант

Інгредієнти: 250 г фініків, 100 г кунжуту, 200 г горіхів, 250 г кураги, 50 г насіння соняшнику, 1 ст. л. апельсинової цедри, дрібка кориці, дрібка кардамону.

Приготування. Очистіть фініки від кісточок і замочіть разом із курагою в

окропі на 15–20 хвилин, потому пропустіть через м'ясорубку або подрібніть у блендері. Горіхи і 50 г кунжуту злегка прожарте на сковорідці чи в духовці і додайте до сухофруктів. Всипте соняшникове насіння, апельсинову цедру, корицю і кардамон, ретельно перемішайте. Сформуйте з отриманої маси ковбаски, обваляйте їх у кунжуті. Поставте в холодильник на кілька годин.

ДОМАШНЯ «НУТЕЛЛА»

Порадуйте свою малечу солодким шоколадним десертом. Через високу вартість «Нутелли» не кожен може дозволити собі її купити. Пропонуємо рецепт бюджетного варіанта цього десерту

Інгредієнти: 250 мл домашнього молока, 25 г чорного шоколаду, 80 г масла (82% жирності), 3 ст. л. борошна, 90 г цукру, 0,5 скл. подрібнених горіхів, 3 ст. л. какао.

Приготування. Змішайте у сотейнику борошно, цукор та какао. Влийте молоко, ретельно розітріть і поставте на вогонь. Доведіть до кипіння і проваріть хвилину-півтори. Відставте сотейник на стіл хвилин на 20. Потому додайте масло, натертий шоколад та горіхи. Вимішайте, перекадайте пасту у контейнер чи банку та поставте у холодильник.

«БАРМАК»

Ці рулетики ще називають горіховими круасанами по-татарськи. Вони начинені цукром із волоськими горіхами і завдяки тісту на кремовій основі просто тануть у роті. Смакуватимуть такі роли з теплим молоком, ароматним чаєм

Інгредієнти: для тіста – 250 г борошна, 150 г сметани, 90 г вершкового масла, 1 ч. л. ванільного цукру, 1/4 ч. л. соди, дрібка солі; для начинки – 100 г волоських горіхів, 80 г цукру, 25 г розтопленого вершкового масла; цукрова пудра для посипання.

Приготування. До просіяного борошна додаємо розм'якшене вершкове масло і січемо ножом на дрібну крихту – завдяки цьому маса вийде повітряною, а готове печиво буде ніжним й розсипчастим. Якщо перетирати руками, масло швидко танути-ме і тісто перетвориться на щільну грудку. У сметану висипаємо соду і перемішуємо. Сюди ж додаємо дрібку солі та ванільний цукор. Добре перемішуємо всі інгредієнти і замішуємо еластичне тісто. Загортаємо тісто у харчову плівку, щоб не обвітрилося, і ставимо в холодильник на годину. Потому на посипаний борошном стіл викладаємо кульку тіста і розкачуємо тонким шаром, завтовшки не більше міліметра. Нерівні краї обрізаємо і ділимо на рівні квадрати. Начинка: волоські горіхи підсушуємо на сухій сковорідці і січемо ножом або подрібнюємо качалкою. До горіхів додаємо 80 г цукру і 25 г розтопленого вершкового масла. Добре перемішуємо масу. У центр кожного квадрата викладаємо приблизно чайну ложку начинки і рівномірно розподіляємо, не доходячи до краю. Скручуємо трубочкою, краї не защипуємо. Перекадаємо рулетики на застелене пергаментом деко зрізом донизу. Випікаємо 20 хвилин за температури 180°C. Готове остигле печиво «Бармак» посипаємо цукровою пудрою.

Чи знаєте ви, що...

- В Ірані жодна страва не обходиться без цих плодів – від супів до національних десертів. А в Північній Кореї їх вживають солоними, маринуваними, сирими і навіть зеленими.

- Гіппократ радив використовувати їх у лікувальних цілях. А Платон вважав, що горіхи володіють не тільки здатністю пересуватися, стрибаючи з гілки на гілку, але й... мислити, адже їхні ядра нагадують формою людський мозок.

- Волоські горіхи містять вітаміни (Е, РР, К, С, групи В, каротин), мінеральні речовини (залізо, кобальт, цинк, калій, магній, кальцій, йод, фосфор), органічні кислоти. У них багато білка (18–25 %) і жиру (до 76 %).

- Щоб легше було зняти тонке лушпиння з ядра, потримайте горіхи в підсоленій воді, потім промийте і висушіть. Якщо прожарити горіхи в гарячій духовці, їх легше буде очистити від шкаралупи.

МЕДОВІ КЕКСИ З ЯБЛУКАМИ ТА ГОРІХАМИ

Родзинка цих кексів у тому, що тісто замішується без додавання цукру. Солодкості випічці надає мед, завдяки якому за смаком і ароматом вона нагадує медівник, та й колір характерний – карамельний і насичений

Інгредієнти: 350 г яблук, 100 г меду, 100 г вершкового масла, 2 яйця, 30 г горхів, 170 г борошна (трохи більше 1 скл. ємністю 250 мл), 0,5 ч. л. соди, дрібка солі.

Приготування. Вершкове масло заздалегідь вийміть із холодильника, щоб воно розм'якло. Увімкніть духовку розігрітись до 180 градусів. Яйця з рідким медом і дрібкою солі збийте міксером на високій швидкості протягом хвилини до піни. Додайте масло і збивайте ще хвилину. Просійте борошно з содою і на повільних обертах вимішайте однорідне гладеньке тісто. Яблука очистіть від шкірки, видаліть серцевину. Наріжте маленькими кубиками і всипте в тісто, вимішайте до рівномірного розподілу. Тісто розкладіть у формочки для кексів. Горіхи посічіть ножом на дрібну крихту і розподіліть по формах поверх тіста. Випікайте в попередньо розігрітій до 180 градусів духовці 25 хвилин. Готові кекси вийміть із форм, викладіть на тарілку. Подавайте після повного остигання.

ПЛЯЦОК «ФАНТА З ГОРІХАМИ»

Легкий десерт із сирним кремом та ароматною апельсиновою глазур'ю

Інгредієнти: для горіхового коржа – 5 яєць, 5 ст. л. борошна, 5 ст. л. мелених горхів, 5 ст. л. цукру, 1 ч. л. розпушувача; для сирного крему – 500 г жирного сиру, 200 г вершкового масла (80%), 150 г цукрової пудри, 1 пакетик ванільного цукру, цедра одного лимона; для глазури – 750 мл газованої солодкої води «Фанта» (зі смаком апельсина), 2 пакети ванільного пудингу (по 40 г), 4 ст. л. цукру; для декору – 1–2 ст. л. мелених горхів.

Приготування. Збийте яєчні білки з дрібкою солі і цукром, щоб вийшло пружне безе. У нього додайте яєчні жовтки (по одному), мелені горіхи і борошно з розпушувачем. Акуратно перемішайте всі інгредієнти ложкою. Постеліть на дно форми (розміром 25 x 35 см) пергаментний папір і викладіть тісто. Випікайте корж за температури 170 градусів. Для крему ретельно збийте всі інгредієнти (вони повинні бути кімнатної температури) протягом 3–4 хвилин. Готовим кремом змастіть горіховий корж. Поставте десерт у холодильник. Вміст пакетиків із пудингом змішайте з цукром, тоді потроху влийте в суміш «Фанту», поставте на середній вогонь і варіть, безперервно помішуючи, до загустіння. Остудіть глазур 10–15 хвилин, викладіть її на крем і знову поставте

Фото із сайту kukhovyky.com

Малюкам сподобається не тільки їсти, а й готувати це симпатичне печиво.

десерт у холодильник на ніч або до тих пір, поки глазур не застигне. Готовий десерт посипте меленими горіхами.

ШОКОЛАДНА ПАСТА З ВОЛОСЬКИМИ ГОРІХАМИ

Магазинні аналоги дорогі, та й не завжди корисні, адже містять консерванти. А зробити власноруч таку намазку зовсім не складно

Інгредієнти: 3 скл. цукру, 2 яйця, 4 ст. л. пшеничного борошна, 2 ст. л. какао, 130 г волоських горхів, 1 ст. л. вершкового масла, 2 скл. молока, щіпка ванілі.

Приготування. Розітріть цукор з яйцями і додайте какао, борошно, подрібнені горіхи, ванілін і вершкове масло. Добре вимішайте і додайте молоко. Знову ретельно перемішайте і варіть на маленькому вогні до загустіння.

«ЇЖАЧКИ» ТА «ЖОЛУДІ»

Це дивовижне печиво просто обожують діти, причому і їсти, і готувати, тож можете сміливо залучати їх до роботи. Ідеальна випічка до зимових свят. Можна зробити солодкий подарунок, приготований самотужки

Інгредієнти: для печива – 90 г цукрової пудри, 1 яйце, 180 г вершкового масла, 300 г пшеничного борошна, дрібка розпушувача, дрібка солі, 1 пакетик ванільного цукру; для оздоблення – 60 г шоколаду, 1 ч. л. олії, кокосова стружка, волоські горіхи.

Приготування. У чашу блендера кладемо розм'якле вершкове масло, цукрову пудру, сіль, ванілін і яйце, збиваємо до пишної маси. Додаємо борошно з розпушувачем та замішуємо тісто. Накриваємо його плівкою та ставимо в холодильник на 30 хвилин. Потому дістаємо, ділимо на 2 частини. З підготовленого тіста формуємо їжачків і жолуді. Заготовки перекладаємо на деко, застелене пергаментним папером. Випікаємо в духовці, розігрітій до 180 градусів, протягом 20 хвилин. Тим часом готуємо декор. Шоколад розтоплюємо в мікрохвильовці або на водяній бані, додаємо олію і перемішуємо. Коли печиво схолоне, вмочуємо його в шоколад, а тоді в кокосову стружку або подрібнені волоські горіхи. За допомогою шоколаду робимо очі і носик їжачку.

АНЕКДОТИ ДО ТЕМИ

Господиня запитує гостя:

- Будете чай, каву?
- А щось міцніше?
- Може, горіхи?..

:)) :)) :))

Маленький Яша прийшов з татом у гості до тітки Рози. Вона каже:

– Підстав долоньку, я тобі горіхів насплюю.

- Краще татові насипте.
- Ти що, не любиш горіхів?
- Я люблю, але в тата долоня більша.

:)) :)) :))

Дев'ята ранку. Двоє алкашів купують

горілку. До пляшки прикріплений пакетик з горішками (чергова рекламна акція). Один:

- Дивись, тут ще й горішки є...
- Це щоб від білочки відкупитися, коли прийде!

:)) :)) :))

Гороскоп кохання-2023

Фото із сайту ukr.net.

● ХОЧЕТЕ – ВІРТЕ, ХОЧЕТЕ – ПЕРЕВІРТЕ

Енергія любові цього року набагато гармонійніша, ніж 2022-го. Важливим є те, що Водяний Кролик (Кіт) представляє жіночу стихію, тому почуття, романтика і кохання стануть головною рушійною силою всіх змін

ОВЕН
(21.03. — 20.04.)

Перша половина року насичена яскравими, щасливими подіями. Багато Овнів у цей період офіційно оформлять свої стосунки або зустрінуть ідеального партнера, з яким згодом створять сім'ю.

Від середини літа і до кінця року – період соціальної активності, на особисте життя часу не вистачатиме, що ускладнюватиме можливість будувати взаємини. Тому скористайтеся сприятливим періодом, щоб навести лад у сфері кохання та психологічного комфорту.

ТЕЛЕЦЬ
(21.04. — 20.05.)

На початку року обставини, що склалися, не дуже сприяють романтиці і коханню, бо постійно виникають перешкоди для зближення з об'єктом своєї пристрасті. Не варто засмучуватися – друга половина року буде яскравішою та принесе багато щасливих моментів, більшість проблем в особистих взаєминах зникнуть без сліду. Це сприятливий період для одруження чи початку спільного проживання, планування сім'ї.

БЛИЗНЮКИ
(21.05. — 21.06.)

До літа 2023-го – найкращий період для романтики, дій, спрямованих на покращення взаємин, побудови спільних планів на майбутнє. Не відкладайте на другу половину року серйозних розмов із партнером, з'ясууйте те, що вас хвилює, і тоді особисте життя повністю задовольнятиме.

Влітку відбудуться важливі події, які вплинуть на любовні справи та партнерські взаємини. Одружені Близнюки пройдуть деякі випробування, тому якомога

раніше займіться своїми стосунками, щоб їх зберегти.

РАК
(22.06. — 22.07.)

Щасливий рік для романтики та сімейного життя – все задумане здійсниться, і в цьому допоможе кохана людина. Якщо її ще немає у вашому просторі, то незабаром з'явиться. Будуйте найсмисливіші плани, шукайте свого ідеального партнера, працюйте над своїми взаєминами – вам усе вдасться.

Протягом 2023 року особисте життя вийде на абсолютно новий, якісніший рівень. Партнер готовий підтримувати ваші ініціативи та починання. Сприятливі тенденції переїдуть з вами і в 2024-й!

ЛЕВ
(23.07. — 23.08.)

Відносно спокійний рік, окрім літнього періоду. У цей час ваша привабливість для представників протилежної статі значно посилюється, з'являться колишні партнери, люди з минулого, які вплинуть на справи, які плануєте на другу половину 2023-го.

Зверніть увагу на тих, хто поряд, на колегу по роботі чи ділового партнера. А може, той, кого ви вважали другом або просто знайомим, і є ваша доля. Прагнення до високих ідеалів заважають простому людському щастю.

ДІВА
(24.08. — 23.09.)

Повільний розвиток взаємин на початку року може стати причиною поганого настрою, а також сумнівів у правильності вибору партнера. Але не засмучуйтеся передчасно – друга поло-

вина року сприятливіша для особистого життя, ніж перша. Влітку обставини зміняться, романтика та кохання увірвуться у ваше життя. Діви, які прагнуть створити сім'ю, народити дітей, мати своє житло, з високою ймовірністю зможуть це зробити. Ймовірний шлюб із розрахунку.

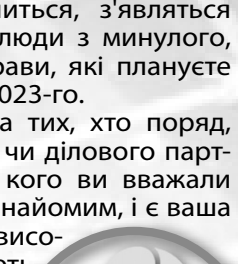
ТЕРЕЗИ
(24.09. — 23.10.)

Рік сприятливий для романтики, пошуку коханої людини. Допоможуть у цьому інтернет та поїздки за кордон. Активність у діловій сфері, контакти з іноземцями, громадська діяльність сприятимуть зустрічі з потенційним партнером. Будьте сміливішими, проявляйте ініціативу, виходьте в люди. Якщо у вас є мета налагодити своє життя – це вдасться: ви зможете повернути стосунки з дорогою вам людиною.

СКОРПІОН
(24.10. — 22.11.)

Складно знайти щастя у коханні, особливо з другої половини травня і до кінця року. Погіршується ситуація тим, що багато Скорпіонів самі провокують неприємності в цей період, шукають вади у своїх любовних стосунках і роздмухують їх до світових масштабів.

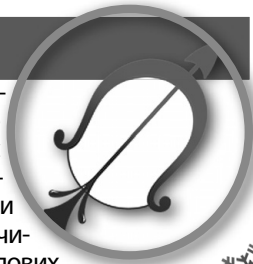
Сцени ревності, скандали на рівному місці, особливо влітку, можуть стати причиною розриву навіть найстабільніших взаємин. Стримуйте свої емоційні пориви, довіряйте коханій людині – і ви уникнете багатьох неприємностей.

Справжня любов – це не завжди троянди і метелики

СТРЕЛЕЦЬ (23.11. — 21.12.)

Події весни та літа 2023-го надихають кардинально змінити своє життя. Триває період щасливого особистого везіння. Обставини складаються найкращим чином для вирішення житлових питань, переїзду, створення сім'ї або звільнення від взаємин, що обтяжують.

Восени можуть виникнути перші складнощі, аж до розставання. Працюйте над стосунками, сміливо домагайтеся уваги бажаного партнера – і жодні зовнішні негативні фактори не зможуть зруйнувати вашу сімейну гармонію.

КОЗЕРІГ (22.12. — 20.01.)

Після напруженої весни 2023-го, розставань та конфліктів із партнером у другій половині року зможете досягнути гармонії у сфері кохання. Зверніть увагу на представників протилежної статі – напевно, серед них є людина, яка допоможе залікувати душевні рани.

Осінь – найсприятливіший період, у цей час усе складається так, як ви бажаєте, а любовні стосунки зроблять вас щасливою людиною.

ВОДОЛІЙ (21.01. — 20.02.)

Непростий рік, час складного вибору, особливо влітку 2023 року. Давно усталені взаємини, шлюбний союз піддадуться серйозним випробуванням. Виникне багато хвилювань і тривожних думок через попередні стосунки.

До кінця року вдасться досягти визначеності, прояснити ситуацію та поліпшити взаємини з коханою та дорогою вам людиною. Можливо, обставини підштовхнуть до ухвалення спільного рішення узаконити ваші стосунки.

РИБИ (21.02. — 20.03.)

Перша половина року буде спокійною. У вас з'явиться можливість поліпшити свій зовнішній вигляд, проаналізувати попередні взаємини та підготувати себе до нового щасливого періоду в особистому житті.

Влітку чи восени може відбутися зустріч з ідеальним партнером, із яким у майбутньому офіційно оформите стосунки. Наявні взаємини значно поліпшаться. Поїздка за кордон виявиться доленосною і кардинально змінить ваше життя на краще.

Джерело: tsn.ua.

● **ШПАРГАЛКА ДЛЯ ДВОХ** Вона може бути надзвичайно складною. Йдеться про прийняття одне одного не в цей момент, а протягом усього життя, незалежно від труднощів, через які доводиться проходити

Соня ПОЦІЛУЙЧИК

Не варто очікувати, що людина зміниться. Якщо вона зараз не та, якою ми хочемо її бачити, то і згодом вона не стане такою. Ви не можете любити когось і очікувати, що він буде відповідати вашим уявленням про те, ким він повинен бути. Любов влаштована зовсім не так.

Насправді кожен із нас здатний підштовхнути партнера до того, щоб він став кращим, не примушуючи його при цьому робити те, чого він не хоче. У стосунках існує межа, яку не слід перетинати.

“ Кожен із нас здатний підштовхнути партнера до того, щоб він став кращим, не примушуючи його при цьому робити те, чого він не хоче.

- Ви підтримуєте одне одного.
- Ви дбаєте одне про одного.
- Ви не намагаєтеся виправити одне одного.
- У вас схожі цілі і цінності в житті.
- Ви прекрасно ладнаєте між собою.
- Вам цікаво спілкуватися.
- Ви не ігноруєте одне одного.
- Ви приймаєте недоліки одне одного.
- Вам не здається, що чогось не вистачає.

Якщо у вас є хтось, кого ви любите безумовно і кого не хочете втратити, значить, ви дійсно знайшли свою людину. А тим, хто все ще шукає, можна дати лише одну пораду: зупиніться. Дозвольте кохання самому відшукати вас, адже воно завжди з'являється в несподіваному місці в найнесподіваніший час.

Джерело: zatyshok.net.ua.

Справжня любов не егоїстична. Це визнання того, що в житті немає досконалих людей. Тому, якщо ми хочемо любити іншу людину, маємо полюбити її примхи.

Коли зустрічаємо свою справжню любов, всередині нас виникає почуття справжньої свободи і комфорту одночасно. У всіх нас є свої рани, всім доводилося відчувати себе скривдженими, всі ми люди. Ніхто не ідеальний. Лицарів у сяючих обладунках не існує.

Якщо ви обоє дотримуетесь таких правил, значить, у ваших стосунках є справжня любов:

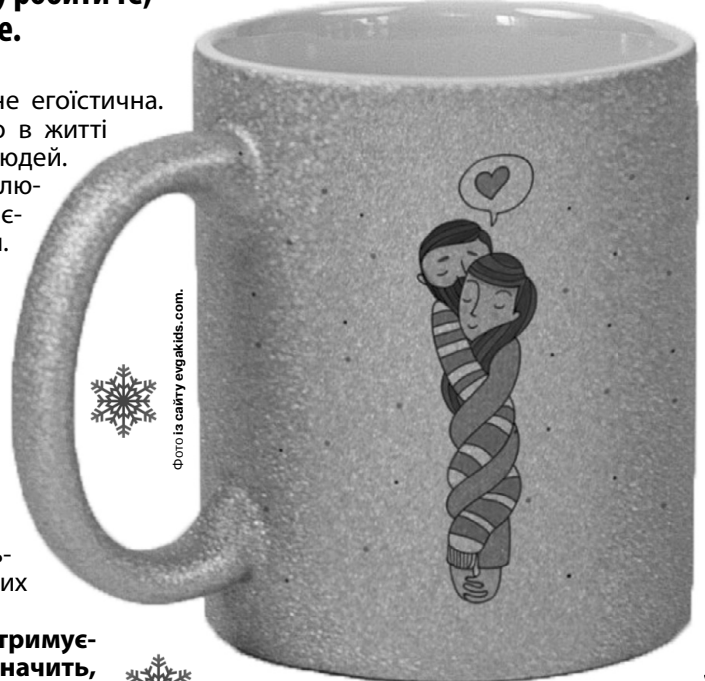

фото із сайту engakids.com.

«Ти моя друга половинка» – так назвали цю чашку виробники. А чому не перша?

● ТІЛЬКИ ФАКТ

Середній зріст українського чоловіка – 175 сантиметрів, а вага – 80 кілограмів. Українська жінка в середньому має висоту 164 сантиметри і вагу 71 кілограм. Такі дані оприлюднив Держстат.

Догляд за вазонами взимку

- **КЛУМБА НА ПІДВІКОННІ** У холодну пору року основна увага зазвичай приділяється декоративним кімнатним рослинам, які радують нас пишним цвітінням та великою кількістю яскравої зелені

Софія В'ЯДАЧ

Щоб отримати такий результат, слід просто дотримуватись декількох основних рекомендацій:

☞ Намагайтеся забезпечити комфортний температурний режим. Залежно від умов утримання можна виділити чотири групи кімнатних культур: **теплолюбні** (орхідея, калатея, ароїдні, кавове дерево); **холодолюбні** (герань, цикламен, фуксія, гортензія); **ті, що надають перевагу помірній температурі** (шлюмбергера, аспарагус); **витривалі** (фікус, драцена, плющ, алоказія).

☞ Не варто ставити вазони поблизу кондиціонерів, телевізорів, комп'ютерів та переносних опалювальних джерел.

☞ Необхідне додаткове освітлення на 2–3 години у вечірній час. Дуже важливо очищати листя від пилу. Він перешкоджає поглинанню світла, якого і так небагато.

☞ Потрібно регулярно провітрювати приміщення, але стежити, щоб не було протягів. Навколо квітів має бути достатньо вільного простору, який би сприяв повноцінному повітрообміну.

☞ Надмірний полив у більшості випадків шкодить. Достатньо просто стежити: якщо верхній шар ґрунтової суміші під-

Фото із сайту ganok.in.ua.

Потрібно регулярно провітрювати приміщення, де стоять вазони, але стежити, щоб не було протягів.

Навколо квітів має бути достатньо вільного простору.

сихає і починає відходити від стінок ємності – значить, потрібен полив. Кактуси і сукуленти взагалі можуть тривалий час обходитися без води. Зате обприскувати рослини взимку потрібно часто, особливо якщо вони стоять над батареями.

☞ Для підвищення вологості повітря можна використовувати такий простий спосіб: у піддон насипати гальку або керамзит, налити води (вона не повинна покривати каміння) і зверху поставити

рослину в посадковій ємності (можна з підставкою). Випаровуючись, вода створюватиме вологе середовище.

☞ Як правило, у зимовий час домашні квіти не потребують підгодівлі. Навпаки, добрива у цей період можуть спалити коріння, адже рослини ослаблені, перебувають у «сонному» стані. Але багато культур радують своїх господарів цвітінням. Це примули, орхідеї, гортензії, троянди. Їх можна підживлювати, однак тільки половинною дозою від рекомендованої і не частіше ніж раз на місяць.

За матеріалами ukr.media.

Неприпустиме сусідство

- **ВАРТО ЗНАТИ** Садівники роблять усе можливе, щоб зберегти вазони квітучими і здоровими, але іноді деякі рослини просто не уживаються разом. Вони по-різному реагують на умови утримання і конкурують одна з одною за життєві ресурси

Ось декілька порад, які рослини небажано ставити поруч

Фото із сайту агрономист.in.ua.

ВИСОКІ ТА НИЗЬКІ

Сусідство зі швидкозростаючим вазоном виявиться фатальним для світлолюбних, оскільки вони будуть затінені.

Проблему можна вирішити, переставивши рослини, що зростають повільно, на підвіконня, де сонце світитиме протягом дня. Відмінно себе почуватимуть у цьому місці хлорофітум, різні види кактусів, спатифілум (жіноче щастя), бегонія і товстянка.

КВІТУЧІ РОСЛИНИ

Квітучі рослини можуть переzapилитися. Перехресне запилення є природним явищем, яке часто призводить до появи гібридів, але далеко не завжди це красиві види.

Фото із сайту ukr.media.

Фото із сайту plant-growing.com.

ЮКА КІМНАТНА

Ставити горщик із юкою варто окремо через її гостре листя. Окремі екземпляри можуть розростися до метра в ширину. До того ж це рослина-одинак, поруч із якою інші квіти погано уживаються. Їй слід підібрати тепле, добре освітлене приміщення, де не буде протягів.

Фото із сайту rastenievod.com.

ГЕРАНЬ

Вважається, що її краще вирощувати окремо від інших кімнатних квітів, оскільки для них це важке сусідство. Якщо ж кілька видів герані будуть цвісти разом, то вони переzapилитися і змінять забарвлення.

Джерело: ukr.media.

Фото із сайту rastenievod.com.

Перекис зробить орхідею здоровою і квітучою

● МАЛЕНЬКА ХИТРИСТЬ Максимальна користь від звичайного аптечного засобу

Він підходить для профілактики захворювань, а також забезпечує насичення киснем та сприяє цвітінню.

Але при цьому треба пам'ятати про деякі правила використання.

Річ у тім, що розчином на основі цього засобу орхідеї можна і поливати, і обприскувати. Але попередньо слід змішати 3-процентний перекис із водою. На літр чистої води потрібно взяти всього 2 столові ложки препарату. Поливати або обприскувати листя раз на тиждень.

Позакореневе підживлення треба проводити в добре провітрюваному приміщенні.

Важливо при цьому враховувати, що готувати засіб слід безпосередньо перед застосуванням. У цьому випадку можна отримати від нього максимальну користь.

Якщо орхідея уражена хворобами і шкідниками, то для обприскування треба робити суміш зі склянки води, 30 мл перекису і 40 крапель йоду. Обов'язково стежити, щоб рідина не потрапляла на квітки. При масштабному уражен-

Взимку орхідеї треба поливати раз на два тижні, коли ґрунт повністю підсохне.

ні можна додати медичний спирт. Проводиться така процедура раз на тиждень.

Фахівці також зазначають, що допомагає перекис водню при ураженні цвіллю та кореневою гниллю. Однак до стандартного розчину бажано додати 2 столові ложки мильної стружки.

Джерело: ukr.media.

foto is сайту cvetkof.kh.ua.

За ханакотоба (японською мовою квітів) червона камелія означає любов, біла – очікування, жовта – пристрасне бажання.

Красуня, яка століттями не дає спокою романтикам

● КВІТИ В ЛЕГЕНДАХ

Про камелію відомо багато загадкових історій і міфів. Вона символізує бездушність та є емблемою безсердечних, але красивих жінок, які заманюють у тенета кохання чоловіків і гублять їх своєю байдужістю

Водній з таких легенд розповідається, що бог кохання Ерот (Амур), переситившись любов'ю богинь і земних жінок, впав у меланхолію. Його мати Афродіта порадила йому полетіти на Сатурн, який славився гарними жінками.

На цій планеті Ерот побачив незвичайних дів з білим тілом, світло-блакитними очима і сріблястим волоссям. Вони милувалися і загравали з ним, але пристрасть кохання так і не захопила їх. Марно Амур пускав свої стріли. Жодне крижане серце не відповіло йому взаємністю.

Тоді у розпачі повернувся Ерот до Афродіти. Вона обурилася бездушністю дів Сатурна і вирішила, що вони не гідні бути жінками, головне призначення яких – викликати любов у чоловіків і надихати їх на подвиги. Вона скинула їх на землю, перетворивши на камелії.

Навіть через багато століть ця квітка не дає спокою романтикам. Історія Марі Дюплессі, описана в романі А. Дюма-молодшого «Дама з камеліями», викликає смуток і змушує задуматися про життєві цінності. Квітка знову стала символом холодних і розважливих стосунків.

Джерело: kviti.pp.ua.

Які квіти сіяти на розсаду в січні

● У ЗАПИСНИЧОК

Бегонія – насіння слід сіяти в суміш листяної землі, піску й торфу в пропорції 2:1:1. Найкраще утримувати посіви під склом.

Гвоздика Шабо й турецька гвоздика – висівати в родючий ґрунт, зверху присипавши піском, щоб уникнути такої неприємності, як чорна ніжка.

Лобелія – на шар родючої землі насипати шар сирого піску, у якому зробити борозенки. Саме насіння змішати із сухим піском і висівати у підготовлені рядочки.

Петунія – висівати насіння найкраще у торф'яну таблетку. Ємність слід накрити склом, тому що для розсади петунії важлива стабільна вологість.

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Місячник
«Так ніхто не кохав історії для душі»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск: ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 22 липня 2020 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

Адреса редакції і видавця:
43016, м. Луцьк, вул. Ковельська, 2

E-mail: takvolyn@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com
Телефонуйте: 066 82 47 160,
096 77 31 037.

ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р UA83305299000026007000803281
АТ КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг – 20 сторінок формату А-4

Передплатні індекси: 86771 – для Волині,
60779 – для інших областей
Реєстраційні номери:
серія ЛВ №571-304Р, серія КВ №23543-13383Р
Віддруковано: Поліграфічне видавництво «А-Прінт» ТОВ «Дім»,
м. Тернопіль. Тел.: (0352)52-27-37, (067) 352-18-51, сайт www.a-print.com.ua.
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення №29

Фото із сайту glavcom.ua.

«Як би не було страшно, треба виходити в ефір, бо люди чекають на новини».

«Я навчилася контролювати свій страх»

Фото із сайту 1plys1.ua.

● ГЕРОІНЯ ІЗ СУСІДНЬОЇ ВУЛИЦІ

Наталія Нагорна на фото стала першою жінкою в редакції ТСН на каналі «1+1», яка поїхала розповідати про війну на Донбасі. Окрім підготовки сюжетів, вона проводила для бійців тренінги з медицини. А солдати на фронті примудрялися знайти для неї квіти й називали «Наша Наташа з телевізора»

Таїсія БАХАРЄВА

«У НАС ВИМКНУЛИ ЕЛЕКТРИКУ, АЛЕ НЕ ВИМКНУЛИ СВІТЛО ВСЕРЕДИНІ НАС»

– Що для вас змінилося з початком повномасштабного вторгнення? – *запитала журналістка видання fakty.ua.*

– Математика змінилася. Раніше я могла порахувати, скільки загинуло моїх друзів і знайомих, а тепер не можу. І я постійно додаю у «список» прізвища людей, яких ніколи не забуду і не побачу. Змінилося життя, підхід до всього, що є, стандарт стабільності. От є у людини квартира, машина, дача – і що?! Будинок і гроші можуть згоріти, машину можуть розстріляти. Немає нічого, що є стабільним. Це і є головна ознака цієї війни.

– Як психологічно ви себе тримаєте?

Будинок і гроші можуть згоріти, машину можуть розстріляти. Немає нічого, що є стабільним. Це і є головна ознака цієї війни.

– Я собі кажу, що не маю права на відчай. Зараз не час для того, щоб плакати та розслаблятися. Не можна забувати й те, що почуття гумору рятує людей в багатьох моментах. Це те, що нам треба зберегти. У нас вимкнули електрику, але не вимкнули світло всередині нас. Це насправді так! Я навчилася робити багато справ наперед. Наприклад, краще помити голову сьогодні, а не завтра, бо може не бути гарячої води. Свічки я купила ще влітку. Нас важко вже чимось здивувати. Так, нині нам нелегко, треба проявити згуртованість. Скільки ми так ще зможемо протриматись? Звісно, довга війна буде руйнівною для нас. Але особисто мене тримає цікавість. Я хочу побачити, чим усе скінчиться. Це відчуття з'явилося у мене з кінця 2013 року, коли почався Майдан. У Майдану був страшний фінал, але це був переломний момент, коли почала змінюватись історія України. Не та, яку нам готували, а та, яку ми робили самі. І цю історію вже не переграєш.

Закінчення на с. 9

ГАЗЕТА З ВІРУСОМ ЛЮБОВІ — ПРОЧИТАЄШ І ЗАКОХАЄШСЯ!!!

Передплатні індекси місячника

«ТАК НІХТО НЕ КОХАВ»:

86771

(для читачів

Волинської області)

60779

(для читачів інших областей).